

saadanne, at man maa kunne sige sig forud, at, naar disse Fordringer virkelig skulde syldbestgjøres, saa vil den ikke kunne blive færdig (En Stemme: Det kommer an paa en Prøve!). Ja, der er Ingen her, som har nægtet, at vi ville gjøre en Prøve; Alt, hvad der er sagt i den Retning, gaar ud paa: Lad os forsøge paa det, men for at Embedsmændene ikke skulde komme til at lide under et forgjæves Forsøg, og for at vi ikke under dette Forsøg skulle slide urolige, fordi vi ikke kunne blive færdige, skulle opgive at gjøre det tilgavns og undlade at samle Oplysninger, fordi vi ville være færdige, saa lader os være fattede paa, at vi kunne komme udover Sagen ved atter for eet Aar at fornye Loven fra iffor. Vi have ganske rigtigt maattet vente, at en Lov som den nu foreliggende kom frem, vi have udbedet os en Lov om denne Materie; men vi have gjentagne Gange sagt, vi maae kunne holde Udgifterne indenfor de Grændser, indenfor hvilke de hidtildags have været, idet vi maae kunne foretage saadanne Indskrænkninger og Forandringer i den hele bestaaende Embedsindretning, at vi kunne bestaa bedre og dog blive indenfor Grændserne; — saalænge vi ikke kunne komme til noget Saadant, maae vi hellere blive staaende paa Forligelighedens Gebeet, end komme ind paa en Lov, der skal have Character af Fasthed uden at løse den Opgave, som vi maae forlange. Det gjør den ikke, den undersøger ikke hele Embedsforholdet med Hensyn til, hvad der kan foretages for at formindste Antallet; den omfatter ikke engang i Scalaen det hele Antal af offentlig lønede Embedsmænd. Den anden Retning, hvori den ikke syldbestgjør os, er, at den ikke forelægger os Forslag, som gaar løs paa at lade en Deel af Gagerne være foranderlig. Hvorfor holder jeg og de, der dele min Anskuelse, derpaa? Vi sige, naar I have givet disse faste Gager og betalt for al

denne Værdighed og Anseelse, saa vil i Løbet af nogle Aar disse Gager være saa lidt tilstrækkelige, som de nuværende ere det, og der vil ikke blive noget til Rest for at kunne modstaae Dyrtiden, og saa kommer man atter og forlanger Dyrtidstillæg; og saa svares, idet man gjør Forslag til en ny Gagelov: Her er ikke Spørgsmaal om Embedsmændenes Interesser, men om Statens Interesser, som gaar ud paa, at den lønner sine Embedsmænd saaledes, at de ikke lide Nød; men ordne vi det nu paa en brugbar og beqvem Maade, nemlig ved en bevægelig Scala, saa ere vi ude over denne Banfærlighed. I denne Skikkelse er Loven ikke forelagt, og om vi gjennem et Udvalg kunde bringe den i denne Skikkelse, er meget tvivlsomt, især overfor Ministeriets Udtalelse; men vi maae da bruge den simple Methode at være halsstarrige; men vi maae søge ved vor Halsstarrighed at slide Ministeriets Halsstarrighed op. Vi ville ikke give en fast Gagelov, førend dette System er indført, og saa ville vi see, hvorledes Ministrene selv ville vide at hjælpe sig igjennem. Derimod, kunne vi komme overeens, saa staae vi paa et langt bedre Trin, saa have vi langt større Haab om at kunne bringe noget Gavnligt ud deraf. Den ærede Minister har sagt, at han ikke kunde gaar ind paa den Udførelsesmaade, jeg har omtalt i denne Retning, førend det ligger for i en mere fuldstændig Form. Dertil kan der være nogen Grund; men han sagde tillige, at han ikke kunde skinte Andet dert, end at man udsætter sig for megen Vilkaarlighed. Hvad forlanger jeg? Jeg forlanger ganske simpelt og klart, ved Hjælp af Regjeringens og Rigsdagens sælles Bestræbelser, at komme til at fastsætte en Capitelstart, hvorefter en Mængde Embedsmænd i Landet lønnes, saa lønne vi allerede en stor Mængde Embedsmænd paa en meget vilkaarlig Maade.